

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

تی یری میسان - par Thierry Meyssan

برگردان از: حمید محوی

۰۲ فبروری ۲۰۱۶

ژنیو ۳

به سوی صلح، بدون مخالفان مسلح

Genève 3

Vers la paix, sans l'opposition armée

مذاکرات ژنیو ۳ برای صلح در سوریه آغاز شد، و پیش از آن مخالفان طرفدار سعودی سرانجام به فرمان ایالات متحده از شرکت در آن باز داشته شدند. با وجود این، تی یری میسان بر این باور است که واشنگتن و مسکو در دسمبر گذشته با قطعنامه ۲۲۵۴ امپوار بودند که فوراً به صلح برسند، ولی ایالات متحده از این پس متقاعد شده است که رهبران برگزیده از سوی ریاض قابلیت کسب قدرت را ندارند.

شبکه ولتر / دمشق (سوریه) / ۱ فبروری ۲۰۱۶

مذاکرات پیشبینی شده توسط شورای امنیت سازمان ملل متحد برای حل مسأله جنگ در سوریه، با یک هفته تأخیر سرانجام روز ۱ فبروری ۲۰۱۶ در ژنیو باید آغاز گردد. خلاف آنچه نئو محافظه کاران و شاهین های لیبرال در آغاز جنگ بدان امید داشتند، تسلیم جمهوری عرب سوریه و جایگزینی آن توسط «دولت موقت» به رهبری اخوان المسلمین در چشم انداز این مذاکره ها مطرح نیست، بلکه موضوع این مذاکره ها آتش بس و سپس سازماندهی برای نگارش قانون اساسی نو و کشایش انتخابات برای همگان می باشد.

بی اعتباری سازمان ملل متحد

ابتداء باید یادآوری کنیم که حتی اصل قاعده مذاکره به مدیریت سازمان ملل متحد از سال ۲۰۰۵ با انتشار اطلاعات در مورد نقش سرّی معاون دبیر کل آن جفری فلتمن و مشاور کارشناس دانشگاهی او فولکر پرتس زیر علامت سؤال رفت (۱). در نتیجه آشکار شد که سازمان ملل متحد بی طرف نیست، بلکه در جنگ شرکت دارد. این سازمان ملل متحد بود که هیأت مهلیس Mehliis و دادگاه ویژه برای لبنان را سازماندهی کرد تا رئیس جمهور امیل لاهود و بشار اسد را به اتهام قتل نخست وزیر اسبق لبنان رفیق حریری محاکمه کند. همین سازمان ملل متحد بود که مزد شاهدان دروغین را پرداخت کرده بود و بی آن که تأیید دولت و پارلمان لبنان را به دست آورد دادگاه تشکیل داد و از گزارش نتایج

بازسازی صحنه قتل امتناع کرد و باز هم دوباره سازمان ملل متحد بود که در جولای ۲۰۱۲ طرح پرتس و فلتمن برای تسلیم کامل و بی قید و شرط جمهوری عرب سوریه را به رشته تحریر آورد و سپس مذاکره ها را به امید پیروزی جهاد طلبان به درازا کشاند.

از آنجائی که روسیه و ایالات متحده تصمیم گرفتند طرح پرتس و فلتمن را افشاء نکنند، ولی نتوانستند مانع حرکت جنگ طلبانه دبیرخانه کل سازمان ملل شوند، با این وجود چنین رویکردی سازمان ملل متحد را از بحران هستی شناختی نجات داد، گرچه دست کم در مورد پرونده سوریه اعتبار سازمان ملل متحد کاملاً خدشه دار شد. در نتیجه، از این پس مخالفان جمهوری عرب سوریه می دانند که سازمان دهندگان سازمان ملل متحد هم پیمانان مفیدی برای آنها نیستند زیرا می توانند تحت تأثیر فشار روسیه و ایالات متحده قرار گیرند. به عکس، هیأت نمایندگی سوریه همواره امکان اعلان عدم توافق خود را در رابطه با توافقاتی که با انگیزه های سرّی از پیش توسط سازماندهندگان سازمان ملل متحد مطرح می گردد، برای خود حفظ می کند. به همین علت، از این پس ژنیو ۳ نه به عنوان ابتکار عمل سازمان ملل متحد بلکه به مثابه توافقات بین ایالات متحده و روسیه به نظر می رسد.

رهبران جدید جبهه مخالف به حاشیه رانده شده اند

سپس، ایالات متحده که تا اینجا یا خواهان تخریب جمهوری عرب سوریه و یا دست کم تحمیل سازش بود، در این طرح نفعی نخواهد داشت. سال گذشته اتاق فکری «راند» Rand Corporation این موضوع را مورد بررسی قرار داد و نتیجه گرفته بود که هر دولتی به جز دولت کنونی در سوریه بدترین وضعیت ها را برای مسکو و به همین گونه برای واشنگتن به وجود خواهد آورد.

در واقع، از آغاز جنگ، اپوزیسیون توسط روشنفکرانی نمایندگی می شد که سازمان سیا و اخوان المسلمین که دست کم از سال ۱۹۵۳ برای لانگلی کار می کردند (مرکز پژوهشی لانگلی Langle) از سال ها پیش خریداری کرده بودند. امروز چنین موردی وجود ندارد. روشنفکرانی که قابلیت اداره کشتی را داشتند مجبور بودند جای خود را به رؤسای جنگی واگذار کنند که توسط عربستان سعودی استخدام شده بودند و تأمین مالی می شدند. باید دانست که سلطنت سعودی یک رژیم قبیله ئی بوده و تنها وابستگی و تبعیت قبیله ئی را می پذیرد. در نتیجه گزینش رؤسای جنگی بر اساس تعلقات قبیله ئی صورت گرفت.

پس از چندین سال، حتی آنهایی که از خانواده های شهری بودند، قالبهای رفتاری قبیله ئی را بازیافتند. بر این اساس تنها می توانستند نماینده قبیله های بیابانگرد سوریه و سعودی باشند. اخوان المسلمین نیز نتوانستند در تونس و مصر در قدرت بمانند، در نتیجه از دیدگاه واشنگتن حائز شرایط برای حکومت در کشور دیگری نیستند.

گزینش رئیس و سخنگوی هیأت مذاکرات از سوی ریاض از بین وزرای قدیمی حزب بعث نیز نتوانست واقعیت رؤسای جنگی را استتار کند.

علاوه بر این، همین موضوع خود به تنهایی یکی از دروس این جنگ است: اتحاد غیر طبیعی غربی ها با سعودی ها به بن بست رسیده است. آنچه برای سعودی ها در خانه خودشان قابل تحمل بود، در خارج نخواهد بود. امروز گسترش وهابی گری برای اروپائی ها در خاک اروپا مشکل برانگیز شده است، و قبیله مداری در خاورمیانه نیز برای همه مصیبت بار به نظر می رسد، به این معنا که به سومالیزاسیون منطقه خواهد انجامید. البته این جریان به اهداف طرفداران اشتراوس تعلق داشت، ولی رئیس جمهور اوباما هدف دیگری را پی گیری می کند. هیچ گاه به اندازه کافی

روی ناهمخوانی دولتهای مدرن با جوامع قبیله‌ئی تأکید نشده است، یعنی موضوعی که در عین حال دولت‌های مدرن را به تثبیت شهروندی و شهرنشینی جوامع خود هدایت کرد.

آیا دمشق بدون ژنیو ۳ می‌تواند به صلح دست یابد؟

سومین موضوع این است که جمهوری عرب سوریه که در سال ۲۰۱۲ برای ادامه حیاتش مجبور به مذاکره بود، امروز چنین اجباری ندارد. با این وجود، به جز در شمال شرقی، ارتش عرب سوریه سرزمین‌هایی را که از دست داده بود باز پس گرفته است. و اگر به ژنیو می‌رود به این دلیل است که می‌خواهد به ضرورت آشتی با ۱۰ درصد جمعیت سوریه که از اخوان المسلمین پشتیبانی کرده اند، پاسخ بگوید.

با توجه به غیبت نمایندگی مخالفان در هفته گذشته، دمشق به گزینش‌های دیگری روی آورد. دمشق برای توافقات در سطح محلی نیازی به قدرت‌های بزرگ ندارد، و می‌تواند در سطح ملی در صورتی که مخالفان از طرح «سرنگونی رژیم» قطع نظر کنند، به آشتی دست یابد.

در نتیجه، مذاکره‌های ژنیو تنها می‌تواند به جذب شبکه‌های مخالفان در بطن دولت اتحاد ملی بینجامد. ولی چنین موردی با توجه به موضع‌گیری پشتیبانان معارضان (عربستان سعودی، ترکیه و قطر) ناممکن خواهد بود. در وضعیت فعلی، هیچ عاملی نمی‌تواند این تک‌گوئی‌ها را متوقف کند.

به یاد داشته باشیم :

(۱) گروه مذاکره‌کننده‌های سازمان ملل متحد (جفری فلتمن، استافان دو میستورا و فولکر پرتس) ظاهر بی طرفانه خود را از افشای تعهدات سری خودشان علیه جمهوری عرب سوریه از دست داده اند.

(۲) مخالفانی که از سوی عربستان سعودی مورد پشتیبانی قرار گرفته اند، با وجود ظاهر ویتترین پیش‌خوان، از این پس از رؤسای جنگی متعلق به قبایل سوری و سعودی تشکیل شده، یعنی موردی که به آنها اجازه نمی‌دهد خود را نماینده تمام مردم سوریه معرفی کنند.

(۳) سوریه برای برقراری آشتی ملی دیگر نیازی به مداخله قدرت‌های بزرگ ندارد.

[Thierry Meyssan](#)

(۱) المان و ملل متحد علیه سوریه. نوشته‌تی یری میسان. شبکه ولتر، ۲۸ جنوری ۲۰۱۶

<http://www.voltairenet.org/article190088.html>

پورتال "افغانستان آزاد-آزاد افغانستان" ۲۸ جنوری ۲۰۱۶

<http://www.afgazad.com/Siaasy-2016/012816-T-HM-Alman-Wa-UN-Alaihe-Syria.pdf>